

— Да не би да прѣскачатъ оградата?! — прошепна баба Даца и грозна мисль прободѣ нейното сърдце.

— Ихъ, мамо, не говори такива страхотии; не чувашъ ли, това е отъ бурята...

Слѣдъ малко тихо се почука на самата кжщна врата.

— Отиде, дъще, загина! — оплашено изохка баба Даца и хвърли чорапа. Турци сж дошле... охъ, Прѣсвятая Богородичке, и назили ще затриятъ отъ този свѣтъ!... Ахъ, нѣма го сега Диме, само той ще може да ги изпѣди!...

— Мълчи, мамо, що се плашишъ, не съмъ глупава да имъ се вдамъ жива въ ржцѣтъ!

Вратата запраця отъ силно натискане. Страхътъ се увеличи.

— Ленке, дъще моя, бързай да се скриешъ...

— Сега!... а кждѣ е ножа на батя?

— Отваряй, булка Цецовице! — изрева единъ отъ вѣнъ.

— Какво искате? — запита ги съ задавенъ гласъ баба Даца.

— Отваряй по-бързо, агата ти иде на гости; не се плаши!

— Какъ да отворя, като нѣма мжжетъ въ кжщи.

— Отваряй по-скоро, безвѣрнице, до като не сме се разлютили.

Още по-силно се натиснаха вратата и гвоздеитъ почнаха да скрибуцатъ. Оплашената баба се доближи до вратата и неусѣтно я отвори. Четире заптиета съ пушки въ ржцѣ влѣзоха вътрѣ и започнаха да търсятъ изъ стаята.

— Майчице, що виждамъ? — пушки!... О,